

[Justitsministeren.]

med den tredje Gruppe nærmer vi os dette Omraade.

Det er Forbrydelserne mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed, mod den offentlige Myndighed og den offentlige Orden og Fred, Straffelovens Kapitler 12, 14 og 15, der her først tager den Række af Forbrydelser, der i daglig Tale kaldes Spioneri, Forbrydelser, som herhjemme set i Forhold til Udlandets Lovgivning nærmest har syntes at blive betragtet som en Art grov Spøg, indtil den seneste Tids Foreteelser har vist, at de bør tages lidt mere alvorligt. Hertil sigter Bestemmelserne i det foreliggende Forslag vedrørende Lovens §§ 100, 104, 105 og 106. Ændringer i disse Paragraffer sætter jo ind paa tre Punkter, dels ved at sondre mellem den Fare, der er for fjendtlige Forholdsregler og for fremmed Magts Indblanding, dels ved at straffe ikke alene Spioneri for fremmed Militæreferretningsvæsen, men ogsaa for en fremmed Stats Efterretningsvæsen, og dels endelig ved en kraftig Forhøjelse af Strafferammerne for disse Forbrydelser mod Statens Sikkerhed.

Heller ikke disse Ændringer har vakt særlig Undren eller Modstand. Naar vi derimod kommer til Forbrydelserne mod den offentlige Myndighed, begynder Diskussionen. Der er første Ændringen til § 119, som dog ikke har været udsat for særlig stærk Kritik. Denne udvider Beskyttelsen for de øverste ansvarlige paa de forskellige Statsomraader. Derimod har den foreslaaede Formulering af § 129 og den nye § 129 a vakt særlig stærk Diskussion, og navnlig i Pressekrede.

§ 129, som den nu foreslaas, straffer den, som giver uberettiget Meddelelse offentligt om Forhandlinger inden for Kommissioner og Udvalg, der er nedsat af Regeringen, saafremt det enten af Regeringen eller af vedkommende Kommission eller Udvalg selv er fastsat, at offentlige Meddelelser af Forhandlingerne er forbudt. Hvor stor Betydning denne Paragraf i den nye Skikkelse vil faa i Øjeblikket, skal jeg ikke spaa om. Jeg tror ikke, den bliver særlig stor, men det er heldigt at have den i en Straffelov over for en usikker Fremtid.

§ 129 a, som dernæst har vakt en hel Del Opmærksomhed, straffer med Bøde, Hæfte eller under skærpene Omstændigheder med Fængsel indtil 6 Maaneder den, der offentliggør bevidst usande Gengivelser eller falske Citater af Meddelelser om faktiske Forhold, fremsat i Retsmøder eller givet i Rigsdagens, kommunale eller offentlige Raads eller Myndigheders Møder, og paa

samme Maade straffes den, som bevidst usandfærdig offentligt tillægger en offentlig Myndighed Handlinger, som den ikke har foretaget, naar dette er egnet til at skade Landets Interesser i Forhold til Udlandet.

Disse Bestemmelser var, da jeg havde formuleret dem efter udenlandsk Forbillede, noget strengere — de er blevet indskrænket under Forhandlingerne i det høje Landsting, formentlig under Hønsyn til Henvendelser fra Redaktørorganisationer og Journalisternes Organisationer.

De næste Bestemmelser, der er Grund til at nævne, er Forslagets Ændringer til §§ 136 og 137, der udvider Beskyttelsen af lovlige offentlige Sammenkomster og forskellige andre Institutioner, og saaledes beskytter Rigsdagen, kommunale eller andre offentlige Raad, Gudstjeneste og offentlig kirkelig Handling o. s. v. Heller ikke disse Bestemmelser har, saa vidt jeg erindrer, vakt Modstand.

Vi kommer saa til den fjerde Gruppe af Ændringer, der vedrører et helt andet Omraade, nemlig Sædeligheds- og Voldsforbrydelser. Jeg skal her særlig nævne Ændringen i § 234, der har været Genstand for en Del Diskussion i Offentligheden. Det nye, der indføres her, findes i Stk. 3, der bestemmer:

„Den, der for Vindings Skyld offentliggør eller udbreder eller i saadan Hensigt forfærdiger eller indfører Skrifter eller Billeder, der, uden at de kan anses for egentlig utugtige, udelukkende maa antages at have forretningsmæssig Spekulation i Sanselighed til Formaal, straffes med Bøde eller Hæfte indtil 1 Aar.“

Der har i Anledning af denne Bestemmelse været fremsat forskellige meningsløse Udtalelser i Pressen, som sædvanligt dog fra Folk, der aabenbart ikke har sat sig nærmere ind i Paragraffen, endsige gjort Forsøg paa at forstaa den. Den er i Virkeligheden alene rettet mod den rene Erhvervsspekulation, i øvrigt værdiløst eller skadeligt Svineri. I denne Forbindelse maa jeg nævne Skærpelsen af Straffen i § 244 for de desværre tiltagende Voldsforbrydelser mod sagesløse Person, som jeg foreslaar kaldet Overfald, og straffet langt strengere end nu. Derom har der heller ikke, saa vidt jeg erindrer, været nogen Uenighed.

Derimod har særlig Pressen protesteret mod den femte Gruppe af Ændringer, der vedrører Freds- og Ærekrænkelser og omfatter en Del Spørgsmaal af stor offentlig Interesse. Den første Ændring her vedrører Privatlivets Fred, Straffelovens § 263. Nu straffes man kun for Krænkelser af Privatlivets Fred, hvis det drejer sig om Meddelel-